

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jana Dvořáka a soudců JUDr. Aleše Korejtky a JUDr. Petry Venclové, Ph.D., v právní věci v právní věci žalobců: 1) R.K., nar. „X“, 2) R.K., nar. „X“, oba bytem J. Ž. čp. 699, L., oba zastoupeni JUDr. Petrem Cardou, advokátem, se sídlem Pod věží 121/3, 568 02 Svitavy, proti žalovanému: Krajský úřad Pardubického kraje, se sídlem Komenského nám. 125, 532 11 Pardubice, v řízení o žalobě proti rozhodnutí Krajského úřadu Pardubického kraje ze dne 18.9.2013, č.j. KrÚ-57836/131/2013/OMSŘI/Es-2

t a k t o :

- I. Žaloba se **z a m í t á .**
- II. Žalobci **n e m a j í p r á v o** na náhradu nákladů řízení a žalovanému se toto právo **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobci se včasnou žalobou domáhali soudního přezkumu v záhlaví tohoto rozsudku označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto odvolání a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Litomyšl (dále jako „*správní orgán prvního stupně*“ nebo „*stavební úřad*“) ze dne 17.6.2013, č.j. MěÚ Litomyšl 04155/2013, (dále jen jako „*rozhodnutí správního orgánu prvního stupně*“ nebo „*rozhodnutí o dodatečném povolení stavby*“), jímž bylo podle

ust. § 129 odst. 2 a 3 a § 115 zák. č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, v platném znění, (dále jen „stavební zákon“), rozhodnuto o dodatečném povolení stavby s názvem: „*Přístřešek a stavební úprava domu L., L.-M., J. Ž.čp. 698*“, na pozemku označeném jako stavební parcela č. 1064 v kat. území L. (dále jen „stavba“). Žalobu odůvodnili následujícím způsobem:

Předně uvedli, že stavebník je majitelem domu čp. 698 na st. parcele č. 1064 v k.ú. L., žalobci jsou vlastníky sousedního domu čp. 699 na st. parcele č. 980 a pozemkové parcely č. 3208, přičemž se jedná o „*rodinné domky ve vilové čtvrti v L.*“. Žalobci poté popsali celou historii předcházející vydání žalovaného rozhodnutí, když uvedli, již v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně poukazovali na to, že stavební úřad se nevypořádal s jejich námitkami a „*nevzal v úvahu ustanovení § 127 občanského zákoníku, podle něhož se vlastník věci musí zdržet všeho, čím by nad míru přiměřenou poměrům obtěžoval jiného, nebo vážně ohrožoval výkon jeho práv.*“ Dále konstatovali obsah zmíněného odvolání (bod II. žaloby), v němž popsali své námitky proti rozhodnutí stavebního úřadu (o tom svědčí porovnání této části žaloby s obsahem odvolání, ale i způsob uvedení těchto námitek slovy: „*...žalobci již v průběhu řízení před stavebním úřadem poukazovali na to, že dodatečně povolená stavba znamená zastínění stávající vegetace a částečné zastínění oken v přízemí dobu žalobců...*“, „*...námitky doložili žalobci fotografiemi ...*“, „*Žalobci poukázali...*“, „*Žalobci uvedli...*“, „*Žalobci dále namítali...*“ atd.). Žalobní body uvedli žalobci v podstatě v části III žaloby, a to následujícím způsobem:

Předně žalobci tvrdili, že „*rozhodnutím žalovaného byli zkráceni na svých právech, která vyplývají z Listiny základních práv a svobod a z ust. § 127 odst. 1 občanského zákoníku*“. Dále uvedli, že „*dřívější úprava stavebního řízení byla taková, že pokud účastník řízení, soused stavebníka, vznesl občanskoprávní námitku, stavební úřad řízení přerušil a odkazoval strany na řízení před soudem.*“ Tato úprava byla změněna, což „*však znamená, že občanskoprávní námitky musí posuzovat stavební úřad a musí tak činit v intencích § 127 občanského zákoníku.*“ Dále poukázali na to, že ust. § 127 odst. 1 občanského zákoníku poskytuje ochranu nejen proti imisím již nastalým, ale i proti imisím budoucím. Opakovali dále své tvrzení o tom, že stavební úřad se musí zabývat tím, „*zda zamýšlená stavba neznámá obtěžování souseda nad míru přiměřenou poměrům.*“ Stavební úřad by měl poměřovat míru potřeby zamýšlené stavby pro stavebníka s mírou ochrany práv účastníka řízení – souseda. Jestliže žalovaný deklaroval potřebu krytého přístřešku, pak tomuto účelu zcela postačovala stavba původně povolená, která by deklarovanému účelu sloužila a žalobce méně omezovala. Z tohoto hlediska „*stavební ani žalovaný záležitost neposuzovali*“ (žalobci měli zřejmě na mysli „*stavební úřad*“) a žalovaný postupoval tak, že převzal za svá skutková zjištění to, co stavebník prohlásil (např. tvrzení, že balkonové dveře nad přístřeškem je třeba zřídit proto, aby se zlepšilo větrání, což je „*zcela zřejmý nesmysl*“). Žalobci závěrem navrhli, aby soud žalované rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. V žalobě dále v příloze připojili přílohy č. 1 a č. 2, které obsahovaly jejich názory na postup stavebního úřadu včetně kritiky tohoto postupu. Názory žalobců pak byly shrnuty v části (příloha č. 2) označené jako „*rekapitulace*“. Žalobci v přílohách označili postup stavebního úřadu jako nepřehledný a chaotický, vytknuli mu, že před „*udělením územního souhlasu nenařídil ústní jednání*“, jednalo se o stavbu na hranici pozemků, kritizovali způsob rozhodnutí stavebního úřadu, kdy ten zahájil řízení o změně stavby před dokončením a po příslušných úpravách projektu černou stavbu zlegalizoval. Dále namítli, že vyprojektovaná betonová protipožární zeď bezprecedentním způsobem narušuje „*uliční čáru*“, je nezbytné nechat posoudit projekt

nestranným architektem. Postup stavebního úřadu je v příkrém rozporu s jeho postupy v předešlých řízeních, zakládá podezření z podjatosti a z korupčního jednání. Dále namítli, že *„ochota přijmout zdůvodnění projektovaných balkonových dveří místo okna zlepšenou větratelností chodby v prvním patře je zcela jasným signálem všem zúčastněným stranám, že využívání stavby k jiným než deklarovaným účelům není státnímu orgánu proti mysli.“* Žalobci ještě soudu dne 13.6.2014 předložili obsáhlé podání označené jako *„Vysvětlení a rozpracování žalobních bodů se zaměřením na porušování zákona v postupu žalovaného“*, ve kterém opětovně jako v žalobě a jejich *„přílohách“* kritizovali postup žalovaného.

Žalovaný ve vyjádření v žalobě uvedl, že se stavební úřad dostatečně vypořádal s námitkami podanými žalobci v průběhu správního řízení, přičemž byly dostatečně zajištěny zásady ochrany vyplývající z občanského zákoníku. Dále žalovaný odkázal na obsah žalovaného rozhodnutí, ve kterém se danou problematikou týkající se posouzení občanskoprávních námitek, zabýval. Dále žalovaný poukázal na to, že v dané věci bylo vydáno rozhodnutí o udělení výjimky z odstupových vzdáleností k předmětné stavbě a uvedl, že *„právo žalobců končí jejich pozemkem, a proto správní orgány nemohou nařizovat stavebníkovi, aby stavbu provedl nejjednodušším nebo nejvhodnějším, dražším nebo levnějším způsobem“* a rozhodl o žádosti tak jak byla podána. Přílohy č. 1 a č. 2 pak nejsou žalobním návrhem, proto se k nim žalovaný dále nevyjádřil. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl.

Úvodem je nutné zdůraznit, že podle § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném znění (dále jen „s.ř.s.“), soud přezkouvává napadené výroky žalovaného rozhodnutí v mezích žalobních bodů. V řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu tedy platí dispoziční zásada. Rozsah přezkumu žalobou napadeného správního rozhodnutí je ve správním soudnictví vymezen žalobními body, jimiž žalobce konkretizuje svá tvrzení ve vztahu k namítanému porušení zákona. Z tohoto důvodu obsah a kvalita žaloby v podstatě předurčuje obsah a kvalitu rozhodnutí soudu (k tomu srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 Afs 104/2004 – 54, z poslední doby např. rozsudek téhož soudu ze dne 18. 7. 2013, č. j. 9 Afs 35/2012 – 42, oba dostupné na www.nssoud.cz). Jestliže žalobce v žalobě vytkne napadenému správnímu rozhodnutí vady jen v obecné rovině, aniž by poukázal na zcela konkrétní skutečnosti, v nichž spatřuje pochybení, je zcela dostatečné, pokud se k takto obecným námitkám vyjádří krajský soud jen v obecné rovině. Není totiž úkolem soudů ve správním soudnictví, aby nahrazovaly činnost žalobce při formulaci žalobních námitek a samy je dotvářely. Přezkoumá-li soud žalobou napadené rozhodnutí nad rámec žalobních bodů, překročí rámec přezkumné činnosti vymezený v § 75 odst. 2 s.ř.s., přičemž Nejvyšší správní soud (dále jen „NSS“) již v minulosti vyslovil, že *„jinou vadou řízení před soudem“* s vlivem na zákonnost rozhodnutí o věci samé je, pokud krajský soud přezkoumá a poté zruší žalobou napadené správní rozhodnutí z důvodu, který nebyl žalobcem uplatněn jako žalobní bod. Takový postup krajského soudu je nejen popřením dispoziční zásady, kterou je ovládáno správní soudnictví, ale znamená i zásah do principu rovnosti účastníků řízení, neboť jim odnímá právo vyjádřit se ke skutkovým a právním otázkám, které vzal soud za určující pro své zrušující rozhodnutí (srov. např. rozsudek NSS ze dne 14.2.2008, č.j. 7Afs 216/2006-63). Určitý průlom do dispoziční zásady ovládající správní soudnictví představuje povinnost soudu vyslovit rozsudkem nicotnost přezkoumávaného správního rozhodnutí bez návrhu (§ 76 odst. 2 s.ř.s.) a povinnost soudu zrušit napadené rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, přičemž tato povinnost připadá v úvahu jen v případě, kdy tato vada brání přezkoumání žalovaného rozhodnutí v mezích žalobních bodů (srov. např.

rozsudek NSS ze dne 12.12.2003, č.j. 2Ads 33/2003-78, a zejména usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 8.3.2011, č.j. 7 Azs 79/2009-84). Další případy týkající se možnosti tohoto průlomu stanovila judikatura jen v určitých, specifických věcech (např. prekluze v daňovém řízení, zánik odpovědnosti za přestupek uplynutím zákonné lhůty, uplatnění zásady *ne bis in idem*, aplikace zásady „*non-refoulement*“, aplikace právního předpisu či ustanovení, které na věc nedopadají – avšak to jen při splnění předpokladů stanovených v judikátu NSS ze dne 28.7.2009, č.j. 8 Afs 51/2007-87, v bezpečnostním řízení týkajícím se utajovaných informací - srov. rozsudek NSS ze dne 25.11.2011, č.j. 7 As 31/2011-101). Rozšířený senát NSS v usnesení ze dne 8.3.2011, č.j. 7 Azs 79/2009-84, dále judikoval, že krajský soud je oprávněn dále zrušit rozhodnutí správního orgánu pro vady řízení uvedené v § 76 odst. 1 s.r.s., tj. *ex officio*, v případě, pokud tyto vady brání přezkoumání rozhodnutí v rozsahu žalobních bodů, byť je žalobce výslovně v žalobě nenamítl (tj. jedná se o případy, kdy rozhodnutí není schopno přezkumu z hlediska žalobních námitek, přičemž tato vadnost a nemožnost podrobit rozhodnutí zkoumání musí být zjevná buď ze spisu či z jeho absence nebo z rozhodnutí samotného, pokud bude postrádat srozumitelnost či důvody v takové míře, že vylučuje zkoumání důvodnosti žaloby, anebo ji soud sezná na základě jiných rozhodných skutečností, jež se dostanou do jeho sféry). Konečně, dle názoru krajského soudu, výjimkou z této zásady bude i případ, kdy se bude jednat o porušení hmotněprávního ustanovení Listiny základních práv a svobod ze strany správního orgánu, které nebude předmětem žalobních námitek. Důvodem pro tuto výjimku je skutečnost, že ust. § 75 odst. 2 s.r.s. představuje normu procesněprávní, a pokud se bude jednat o porušení hmotněprávního ustanovení Listiny základních práv a svobod, tak je třeba připomenout, že smysl procesních norem spočívá ve vytváření mechanismů k ochraně hmotného práva. Procesní normy nelze vnímat jako samoučelné, a tím spíše nemohou představovat překážku pro aplikaci ústavně zaručené hmotněprávní normy. Proto může v takovém případě krajský soud aplikovat hmotněprávní ustanovení Listiny základních práv a svobod i za situace, kdy žalobce tuto námitku v žalobě vůbec neuplatnil (podle rozsudku NSS ze dne 13. 6. 2008, sp.zn. 2 As 9/2008, který sice se vztahoval ke kasační stížnosti, ale lze jej argumentum a simili aplikovat i v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu, neboť základní úvaha aplikovaná v tomto případě je použitelná i v tomto řízení).

Na tomto místě soud považuje za vhodné připomenout, že ačkoliv je povinností orgánů veřejné moci svá rozhodnutí řádně odůvodnit, nelze tuto povinnost interpretovat jako požadavek detailní odpovědi na každou námitku (ve vztahu k soudům srov. např. odst. 61 rozsudku Evropského soudu pro lidská práva ve věci *Van de Hurk v. Nizozemí*). Nadto je třeba si uvědomit, že orgán veřejné moci na určitou námitku může reagovat i tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní. Tím se s námitkami účastníka řízení vždy - minimálně *implicite* – vypořádá. Nelze proto bez dalšího uzavřít, že absence odpovědi na ten či onen argument žalobce v odůvodnění žalovaného rozhodnutí (či rozhodnutí soudu) způsobuje nezákonnost rozhodnutí či dokonce jeho nepřezkoumatelnost. Takovýto přístup by totiž mohl vést zejména u velmi obsáhlých podání až k absurdním důsledkům a k porušení zásady efektivity a hospodárnosti řízení. Podstatné je, aby se správní orgán (či následně správní soud) vypořádal se všemi základními námitkami účastníka řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9Afs 70/2008 – 13).

Zároveň je nutné dodat, že rozsah reakce soudu na konkrétní námitky je co do šíře odůvodnění spjat s otázkou hledání míry (proto zpravidla postačuje, jsou-li vypořádány

alespoň základní námitky účastníka řízení /srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9Afs 70/2008 – 13, dostupný na www.nssoud.cz/), případně (za podmínek tomu přiměřeného kontextu) i s akceptací odpovědi implicitní (což připouští i Ústavní soud – srov. např. usnesení ze dne 18. 11. 2011, sp. zn. II. ÚS 2774/09 /odstavec 4 odůvodnění/, usnesení ze dne 11. 3. 2010, sp. zn. II. ÚS 609/10 /odstavec 5 odůvodnění/, usnesení ze dne 7. 5. 2009, II. ÚS 515/09 /odstavec 6 odůvodnění/, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2011, č. j. 4 Ads 58/2011 – 72, dostupný na www.nssoud.cz atd.) - tzn., že na určitou námitku lze reagovat i (např.) tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí soud prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní tak, že toto zdůvodnění poskytuje dostatečnou oporu výroku rozhodnutí. Ústavní soud v této souvislosti konstatoval: „[n]ení porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná“ (srov. náleze ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, bod 68; srov. obdobně též rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2013, č. j. 8 Afs 41/2012 - 50, bod 21, nebo ze dne 6. 6. 2013, č. j. 1 Afs 44/2013 - 30, bod 41, popř. ze dne 3. 7. 2013, č. j. 1 As 17/2013 – 50, bod 17). Ostatně i Ústavní soud v případě, že námitky stěžovatelů nejsou způsobilé změnit výrok rozhodnutí, tyto nevypovídá (srov. např. bod 24. nálezu ze dne 28. 5. 2009, sp. zn. II. ÚS 2029/08; Ústavní soud zde uvedl: „Ústavní soud se nezabýval dalšími námitkami stěžovatelky, protože by rozhodnutí o nich nebylo způsobilé změnit výrok.“), neboť si je plně vědom toho, že požadavky kladené na orgány veřejné moci - pokud jde o detailnost a rozsah vypořádání se s námitkami adresátů jejich aktů - nesmí být přemrštěné. Takové přehnané požadavky by byly výrazem přepjatého formalismu, který by ohrožoval funkčnost těchto orgánů, především pak jejich schopnost efektivně (zejména v přiměřené době a v odpovídajícím rozsahu) plnit zákonem jim uložené úkoly.

Dále platí, že samu okolnost, že soud nepřisvědčil argumentaci účastníka řízení, nelze bez dalšího považovat za porušení jeho práv. Právo na spravedlivý proces nelze vykládat tak, že jde o právo jednotlivce na vyhovění jeho návrhu či na rozhodnutí v jeho prospěch (srov. např. usnesení Ústavního soudu ze dne 20. 10. 2011, sp. zn. III. ÚS 2773/11, dostupné /stejně jako další níže citovaná rozhodnutí Ústavního soudu/ na <http://nalus.usoud.cz>).

Krajský soud se tedy ve smyslu zmíněné judikatury nejprve zabýval otázkou, zda existuje některá z výše zmíněných výjimek ve vztahu k aplikaci dispoziční zásady, tj. zda je dán důvod pro to, aby soud aplikoval některou z výše uvedených výjimek. V této souvislosti dospěl krajský soud k závěru, že žalované rozhodnutí netrpí vadou uvedenou v ust. § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s., žalované rozhodnutí není nicotné (§ 76 odst. 2 s.ř.s.) a rovněž se nejedná o zmíněné další případy průlomu do dispoziční zásady. Proto se krajský soud dále zaměřil na přezkoumání žalovaného rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.).

V uvedené souvislosti je tedy dále nutné se zabývat tím, co vlastně lze rozumět pod žalobním bodem, v jehož mezích je povinen krajský soud přezkoumávat žalované rozhodnutí. K tomu, aby soud mohl meritorně žalobu projednat v mezích žalobních bodů, je totiž třeba, aby žalobce konkrétně v žalobě uvedl, z jakých skutkových a právních důvodů považuje napadané výroky rozhodnutí za nezákonné (§ 71 odst. 1 písm. d) s.ř.s.). Obecné tvrzení o rozporu žalovaného rozhodnutí s právními předpisy není vůbec způsobilým žalobním bodem k tomu, aby soud se takovým obecným tvrzením zabýval a sám ex officio za žalobce

vyhledával konkrétní skutkové a právní důvody, které by svědčily o rozporu žalovaného rozhodnutí s právními předpisy. Je totiž čistě věcí žalobce, který v souladu s dispoziční zásadou ovládající řízení před správním soudem, v duchu zásady „*každý, nechť si střeží svá práva sám*“, uvedl v žalobě konkrétní skutečnosti, které by svědčily o nezákonnosti žalovaného rozhodnutí. To jest žalobce je povinen uvést konkrétní právní argumentaci tak, aby bylo zřejmé, z jakých skutkových a právních důvodů konkrétně vymezených považuje žalobce napadané výroky jednotlivých rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné, přičemž žalobní námitky musí být ve vztahu k projednávané věci a ve vztahu k žalobci individualizované, tj. nikoliv v obecné formě (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27.10.2004, č.j. 4Azs 149/2004-52). Za žalobní bod nelze ani považovat pouhý výčet zákonných ustanovení, která měla být dle žaloby porušena, aniž by k tomu byla uvedena další skutková konkretizace (srov. rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 20.12.2005, č.j. 2 Azs 92/2005-58). Navíc soud není povinen vyhledávat ve správním spise argumenty svědčící uplatněným žalobním bodům (srov. odůvodnění rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 12. 2006, č. j. 7Afs 127/2005-62).

Jinými slovy, projednatelným žalobním bodem ve správním soudnictví je pouze takový, jenž obsahuje individualizovaná skutková tvrzení doprovázená konkrétní právní argumentací, z níž by bylo zřejmé, z jakých důvodů považuje žalobce napadané výroky rozhodnutí žalovaného za nezákonné nebo nicotné. Jestliže jsou žalobní body formulovány natolik obecně a vágně, že jsou pouhou parafrází zákonného textu, nelze je za řádné žalobní body považovat (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28.5.2007, č.j. 8As 43/2006-74). Žalobní body tedy musí obsahovat individualizovaná skutková tvrzení doprovázená konkrétní právní argumentací, přičemž líčení skutkových okolností v žalobě proti rozhodnutí správního orgánu nemůže být toliko typovou charakteristikou určitých obvyklých nezákonností, k nimž při vyřizování věci určitého druhu může docházet, nýbrž zcela jasně individualizovaným, a tedy od charakteristiky jiných konkrétních skutkových dějů či okolností, jednoznačně odlišitelným popisem. V rámci uvedené dispoziční zásady totiž je žalobce povinen vyličit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti, přičemž právní náhled na věc se nemůže spokojit toliko s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami. Pokud by žalobce odkazoval pouze na okolnosti, jež jsou popsány či jinak zachyceny ve správním spise, nemůže se jednat o pouhý obecný typový odkaz na spis či jeho část, nýbrž se musí jednat o odkazu na konkrétní skutkové děje či okolnosti ve spisu zachycené, a to tak, aby byly zřetelně odlišitelné od jiných skutkových dějů či okolností obdobné povahy a aby bylo patrné, jaké aspekty těchto dějů či okolností považuje žalobce za základ jím tvrzené nezákonnosti (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20.12.2005, č.j. 2Azs 92/2005-58).

Podle § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*s. ř. s.*“), soud přezkoumává napadené výroky žalovaného rozhodnutí v mezích žalobních bodů (dispoziční zásada), které je třeba výslovně formulovat v žalobě (§ 71 odst. 1 písm. d/ s. ř. s.), přičemž vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Z tohoto důvodu obsah a kvalita žaloby v podstatě předurčuje obsah a kvalitu rozhodnutí soudu (k tomu srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 Afs 104/2004 – 54, z poslední doby

např. rozsudek téhož soudu ze dne 18. 7. 2013, č. j. 9 Afs 35/2012 – 42, oba dostupné na www.nssoud.cz). Jestliže žalobce v žalobě vytkne napadenému správnímu rozhodnutí vady jen v obecné rovině, aniž by poukázal na zcela konkrétní skutečnosti, v nichž spatřuje pochybení, je zcela dostatečné, pokud se k takto obecným námitkám vyjádří krajský soud jen v obecné rovině. Není totiž úkolem soudů ve správním soudnictví, aby nahrazovaly činnost žalobce při formulaci žalobních námitek a samy je dotvářely. Tímto postupem by byla ostatně popřena rovnost stran v řízení před soudem a žalovanému správnímu orgánu by byla odňata možnost efektivně hájit své rozhodnutí.

Závěrem soud dodává, že není smyslem soudního přezkumu stále dokola podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto bude soud v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005 – 130 publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či rozsudky téhož soudu ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006-86, a ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012 – 47, všechny dostupné na www.nssoud.cz).

Jak vyplývá ze správního spisu, stavební úřad dne 23.11.2011 zahájil řízení podle § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona o odstranění stavby, přičemž vzhledem k tomu, že stavebník (J.P. a R.P.) požádali podle ust. 129 odst. 3 stavebního zákona o vydání dodatečného povolení stavby a předložili podklady jako k žádosti o stavební povolení, stavební úřad přerušil řízení o odstranění stavby a oznámil zahájení stavebního řízení známým účastníkům řízení, mimo jiné i žalobcům jako vlastníkům sousedních nemovitostí, nařídil ústní jednání spojené s ohledáním na místě na den 19.6.2012, z něhož byl sepsán protokol a dále vydal v řízení, jehož předmětem bylo dodatečné povolení uvedené stavby, rozhodnutí, kterým vydal stavební povolení. Podle ust. § 129 odst. 3 stavebního zákona u stavby prováděné či provedené bez rozhodnutí nebo opatření stavebního úřadu vyžadovaného tímto zákonem, anebo v rozporu s ním, stavební úřad zahájí řízení o jejím odstranění. Pokud půjde o stavbu uvedenou v odst. 2 téhož ustanovení stavebního zákona, jestliže stavebník nebo vlastník požádá o její dodatečné povolení a předloží podklady ve stejném rozsahu jako k žádosti o stavební povolení (což se v daném případě i tak stalo), tak stavební úřad přeruší řízení o odstranění stavby a vede řízení o podané žádosti; v tomto řízení se postupuje podle ust. § 111 – 115 stavebního zákona. Bude-li stavba dodatečně povolena, řízení o odstranění stavby se zastaví.

Stavební zákon tedy zachovává možnost nařídít odstranění stavby provedené bez souhlasu s ohlášením či bez stavebního povolení, anebo v rozporu s ním, avšak s tím, že odstranění „černé“ stavby nemusí být nařízeno a lze ji povolit dodatečně jen v případech, kdy vlastník požádá o její dodatečné povolení a prokáže splnění podmínek uvedených v § 129 odst. 2 stavebního zákona (stavebník prokáže, že stavba není umístěna v rozporu se záměry územního plánování, není prováděna, či provedena na pozemku, kde to zvláštní právní předpis zakazuje nebo omezuje, a že není v rozporu s obecnými požadavky na výstavbu nebo s veřejným zájmem chráněným zvláštním právním předpisem) a v odst. 3 téhož ustanovení stavebního zákona. V případě již uvedeného řízení se nevydává územní rozhodnutí (stavba je v podstatě umístěna), přičemž na řízení o podané žádosti o dodatečné povolení stavby se vztahují ust. § 111 – 115 stavebního zákona, přičemž tato ustanovení se týkají stavebního řízení, a proto v tomto řízení jsou podstatná ustanovení tato ustanovení stavebního zákona.

Podle ust. 112 odst. 1 stavebního zákona stavební úřad oznámí účastníkům řízení, kteří jsou mu známi, a dotčeným orgánům, zahájení stavebního řízení nejméně deset dnů před ústním jednáním, které stojí s ohledáním na místě, je-li to účelné. Zároveň upozorní dotčené orgány a účastníky řízení, že závazná stanoviska a námítky, popř. důkazy, mohou uplatnit nejpozději při ústním jednání, jinak že k nim nebude přihlédnuto (zde je zakotvena tzv. koncentrační zásada). V ust. § 112 odst. 2 stavebního zákona je upraven postup týkající se ústního jednání, když od ohledání na místě může úřad upustit, jsou-li mu dobře známy poměry staveniště a žádost poskytuje dostatečný podklad pro posouzení navrhované stavby a stanovení podmínek k jejímu provádění. V ust. § 114 stavebního zákona je upraven rozsah námitek účastníků řízení, když účastník řízení může uplatnit pouze námítky proti projektové dokumentaci, způsobu provádění a užívání stavby nebo požadavkům dotčených orgánů, pokud je jimi dotčeno přímo jeho vlastnické právo nebo právo založené smlouvou provést stavbu nebo opatření nebo právo odpovídající věcnému břemenu pozemku nebo stavbě. Na rozhodnutí o dodatečném povolení stavby aplikuje stavební úřad i ustanovení § 115 stavebního zákona, podle jehož odst. 1 stavební úřad stanoví podmínky pro provedení stavby, a pokud je třeba i pro její užívání, rozhodne o námitkách účastníků řízení. Podmínkami zabezpečí ochranu veřejných zájmů a stanoví zejména návaznost na jiné podmiňující stavby a zařízení, dodržení obecných požadavků na výstavbu, včetně požadavků na bezbariérové užívání stavby, popř. technických norem.

Jak vyplývá ze správního spisu a zejména z obsahu rozhodnutí stavebního úřadu, v dané věci se konalo ústní jednání dne 19.6.2012, v rámci něhož vznesli žalobci námítky. Protože základní žalobní námitkou obsaženou v části III. žaloby bylo tvrzení žalobců o tom, že v dané věci byli žalobci „*zkráceni na svých právech*“, která vyplývají z Listiny základních práv a svobod a z ust. § 127 odst. 1 občanského zákoníku, kdy žalobci vytýkají stavebnímu úřadu, že se nedostatečně zabýval tím, zda stavba znamená obtěžování žalobců nad míru přiměřenou poměrů (s odkazem na § 127 odst. 1 občanského zákoníku), bylo podstatné, jak se s touto problematikou vyrovnal stavební úřad a potažmo i žalovaný. Jak vyplývá ze správního spisu a zejména z rozhodnutí stavebního úřadu a potažmo z rozhodnutí žalovaného, žalobci při ústním jednání dne 19.6.2012 uplatnili námítky, ve kterých konkrétně uvedli svá tvrzení týkající se údajného jejich krácení na jejich právech vyplývající „*z Listiny základních práv a svobod a z ust. § 127 odst. 1 občanského zákoníku*.“ Již v těchto námitkách vyslovili svůj „*údiv*“ s rozsahem zmíněné stavby a s jeho účelem („*účel stavby uváděný k žádosti, a to krytý vjezd do garáže, nám připadá naprosto neslýchaný...*“). Dále se zmínili o údajném zásahu této stavby nad míru přiměřenou poměrům do jejich vlastnických a užívatelských práv (stavba provedená na hranici pozemku, zhoršení a omezení výhledu z oken obytných místností, zmenšení odstupu staveb, zastínění zahrady, obavy z možného budoucího využití, vytvoření požárně nebezpečného prostoru). S těmito námitkami se vypořádal již stavební úřad, a potažmo reagoval i na námítky uplatněné v odvolání i žalovaný v odůvodnění žalovaného rozhodnutí. Není povinností krajského soudu vyhledávat konkrétní argumentaci za žalobce k obecným jejich tvrzením o porušení Listiny základních práv a ustanovení § 127 odst. 1 občanského zákoníku (viz argumentace o žalobních bodech), přičemž soud je povinen z hlediska přezkoumatelnosti a srozumitelnosti žalovaného rozhodnutí, které tvoří s rozhodnutím správního orgánu prvního stupně jeden celek, zjistit, zda s těmito námitkami se správní orgány vypořádaly, zda v dané věci rozhodnutí stavebního úřadu obстоjí z hlediska takového posouzení zákonnosti daného typu rozhodnutí správního orgánu. K žalobci nastíněné námitce (v obecné formě), soud musí úvodem obecně poznamenat následující:

Je nesporné, že vlastnické právo patří do skupiny ústavně zaručených práv a je výslovně chráněno v článku 11 Listiny základních práv a svobod, avšak ochranu vlastnického práva nelze chápat zcela absolutně. Absolutnost vlastnictví jako právního vztahu není zcela neomezená a není absolutní do důsledků v duchu právně politické maximy, „*právo končí tam, kde začíná právo druhých*“, je tedy nutno vykládat i otázku takto ve vztahu k výkonu vlastnického práva (srov. např. nálezy Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 34/03). V daném případě je nutné přihlížet k tomu, že stejně jako žalobci, tak i stavebník požívá ochrany tohoto „*ústavně zaručovaného práva*“ a zákonné ochrany dle Listiny základních práv a svobod, neboť právo stavby na vlastním pozemku patří nepochybně k obsahu vlastnického práva. Kdyby tomu tak nebylo a ochrana vlastnického práva vlastníků pozemků sousedících s povolenými stavbami dle stavebního zákona byla absolutní, tak by v podstatě nebylo možné realizovat žádnou stavbu bez souhlasu vlastníků sousedních pozemků. To by pak mělo za následek vznik zcela absolutní ochrany práv vlastníků pozemků sousedících s pozemky, na nichž mají být stavby realizovány, čili v důsledku takového výkladu by byla narušena ochrana vlastnického práva vlastníků pozemků a staveb na nich umístěovaných a realizovaných. V dané věci proto stavební úřad nebyl povinen a ani oprávněn zasáhnout do výše zmíněného práva stavebníka, když byl povinen pouze posoudit, zda v řízení, jehož předmětem bylo vydání dodatečného povolení stavby, byly splněny veškeré zákonné podmínky pro povolení takové stavby. Do těchto podmínek patří i požadavky na dodržení obecných požadavků na výstavbu (§ 115 odst. 1 stavebního zákona). V rámci posouzení těchto podmínek pak stavební úřad musí posuzovat i námitky účastníků řízení, které se týkají i občanskoprávních námitek, vznesených v průběhu správního řízení. Námitka žalobců o dostatečném neposouzení jejich námitek „*v intencích v § 127 občanského zákoníku*“, tj. zda stavba neznamena obtěžování žalobců jako sousedů nad míru přiměřenou poměrům, je v pravomoci stavebního úřadu posoudit tyto námitky občanskoprávní povahy (§ 114 odst. 3 stavebního zákona). Přitom v dané věci se konkrétními námitkami (které na rozdíl tvrzení v žalobě uvedli žalobci při ústním jednání dne 19.6.2012) podrobně zabýval stavební úřad. K úvahám žalobců o budoucím možném zneužití stavby stavební úřad uvedl, že stavebník může užívat stavbu pouze v souladu s účelem vymezeným v rozhodnutí o dodatečném povolení stavby, a pokud by byla stavba užívána v rozporu s tímto účelem, dopouští se fyzická osoba přestupku dle § 178 stavebního zákona. Na tomto závěru neshledává soud nic nezákonného. Tento závěr se vztahuje zejména k námitce žalobců zahrnující její podezření na využívání střechy jako „*pochůzní terasy*“. Správně stavební úřad poznamenal, že „*pokud střecha splňuje obecné požadavky na výstavbu, stavební úřad nemůže bránit stavebníkovi použít konkrétní skladbu konstrukce střechy*.“ Ve vztahu k námitce umístění samotné stavby na hranici pozemků pak stavební úřad odkázal na rozhodnutí o povolení výjimky z ust. § 25 odst. 5 vyhl. č. 501/2006 Sb., o obecných technických požadavcích na využívání území, ze dne 1.6.2011, přičemž žalobci v tomto řízení proti povolení výjimky nevznegli žádnou námitku a nepodali odvolání. To ostatně odpovídá i obsahu správního spisu, v němž je toto rozhodnutí založeno. K námitce zastínění zahrady, resp. vegetace na této zahradě, stavební úřad uvedl, že „*dodatečně povolovaná stavba je vysoká 3,45 m (přístřešek) a 3,03 m (zeď) nad úroveň stávajícího terénu a je v délce cca 10,3 m umístěna až k vlastnické hranici sousedního pozemku, který tvoří s dalším pozemkem zahradu rodinného domu ve vlastnictví žalobců*.“ Stavební úřad správně poznamenal, že v ust. § 12 a 13 vyhlášky č. 268/2009 Sb., v platném znění, jsou stanoveny požadavky na oslunění a proslunění bytů a rodinných domů, požadavky na oslunění pozemků nejsou v našem právním řádu zakotveny. Dále stavební úřad z uvedených skutečností a vzhledem ke konfiguraci terénu a umístění sousedních staveb dovodil, že i doporučení obsažené v ČSN 734301 „*pozemky v okolí obytných budov sloužící k rekreaci jejich obyvatel*“

mají mít alespoň polovinu plochy osluněnou nejméně 3 h b dne 1.3.“ bylo splněno. Dále k tomu stavební úřad poznamenal, že vegetace nebude stavbou zásadně negativně ovlivněna, např. prováděnými výkopovými pracemi či redukcí kořenového systému či koruny, přičemž dojde pouze ke změně životních podmínek pro tuto vegetaci, a to částečným přistíněním novou stavbou z jihovýchodní strany. Vzhledem k tomu, že povolovaná stavba se nachází, a to včetně zmíněného pozemku žalobců, v oblasti zastavěné rodinnými domy, soud jako stejně jako stavební úřad nemohl dospět k závěru, že v takovém případě je nad míru přiměřenou zasahováno do práv žalobců jako vlastníků sousední nemovitosti. Pokud si žalobci postavili dům v oblasti zastavěné rodinnými domy, nemohou přece počítat s tím, že žijí na samotě, kde k žádnému zastínění v důsledku stavebních úprav a staveb na sousedních pozemcích nemůže k takovému zastínění vůbec dojít. Dále řešil stavební úřad podrobně i otázku existence požárně nebezpečného prostoru, když si stavební úřad vyžádal stanovisko Hasičského záchranného sboru. Vzhledem k tomu, že projektová dokumentace byla upravena a stavba ani požárně nebezpečný prostor nezasahují na sousední pozemek, správně stavební úřad zamítl i námitku týkající se této otázky. Dále z obsahu rozhodnutí stavebního úřadu vyplývá, že podmínkou č. 7 v tomto rozhodnutí uvedené bylo zabezpečeno, že stavba nebude zasahovat nad sousední pozemek. K tomu soud poznamenává, že nelze dopředu předjímat, zda stavebníci uvedenou podmínku dodrží či nikoliv. Pokud by tato podmínka nebyla dodržena, tak se jedná samozřejmě o nesplnění požadavků stanovených stavebním úřadem v tomto rozhodnutí s následky uvedenými v platné právní úpravě (např. nezkoulaudování stavby, pokuta atd.). Stavební úřad však nemůže „*zakázat*“ stavebníkům provést stavbu podle tohoto dodatečného povolení stavby, přičemž nemůže předjímat případné porušení tohoto povolení, a to jen z důvodu, že žalobci proti uvedené stavbě brojili. Jak již soud výše uvedl, ochrana práv žalobců jako vlastníků sousedních nemovitostí není absolutní a je nutné respektovat i vlastnické právo stavebníků, které zahrnuje i právo stavby na vlastním pozemku za předpokladu dodržení všech zákonných podmínek. Rovněž umístění stavby bylo v dané věci v souladu se schválenou územně plánovací dokumentací, když stavba je umístěna do funkční plochy s označením „*bydlení individuální*“, pro kterou je opatřením obecné povahy č. 1/2011 stanoveno využití „*bydlení*“, přičemž uvedená stavba přístřešku je stavba, která s bydlením souvisí. Tento závěr, ostatně jako výše zmíněné závěry stavebního úřadu, žalobci v žalobě nenapadli konkrétní věcnou námitkou, přičemž rovněž žalovaný se se všemi námitkami žalobců vznesených v odvolání konkrétně vypořádal. K otázce zastínění navíc správně žalovaný uvedl, že stavební úřad v rámci vypořádání neopomněl přihlédnout i k zásahu nad míru přiměřenou poměrům, přičemž vegetace může doznat určitých změn, zejména když ji žalobci vysadili při samotné vlastnické hranici. Dále doplnil, že stavební úřad není oprávněn řešit předjímanou škodu a z pouhých nedoložených domněnek nevyhovět stavebníkům, kteří byť z počátku porušili právní předpis, napravili tento stav a doložili žádost o dodatečné povolení stavby. Na toto právo stavebníků pamatuje stavební zákon právě ve svém ust. § 129 stavebního zákona, který umožňuje každou nepovolenou stavbu při splnění zákonných povinností dodatečně povolit. Na takovém závěru rovněž soud neshledává nic nezákonného. Žalovaný se dále vypořádal i s námitkou o nezhodnocení domu ve vlastnictví žalobců, když tato námitka není územně či stavebně technického rázu, přičemž „*předmětná stavba se nachází v zastavitelném území, tedy v území určeném územním plánem zastavění.*“ Nevzhlednost stavby, jak poznamenal žalovaný, je „*čistě subjektivní názor odvolatelů*“, když realizace stavby přístřešku včetně stěny z betonových tvárnic oddělující obě nemovitosti může zhoršovat pocity odvolatelů, ale „*zase naopak může více vyhovovat ostatním případným zájemcům o koupi nemovitosti díky zachování většího soukromý vlastníků rodinného domu. Již dříve v místě byly vysázeny túje, které nyní tvoří vysokou zástěnu oddělující obě*

nemovitosti a jistě již v minulosti z důvodů zachování zmíněného soukromí.“ Tento závěr, ostatně jako ostatní úvahy žalovaného (např. k námitce zřízení balkonových dveří z původního okna z důvodu užívání přístřešku jako terasy, když tuto alternativu projektová dokumentace neřeší), byl srozumitelně vyjádřen v odůvodnění žalovaného rozhodnutí, přičemž žalobci proti těmto konkrétním závěrům nevznegli v žalobě konkrétní věcnou námitku, když v části III. žaloby uvedli jen obecné tvrzení o krácení jejich práv a o porušení ustanovení § 127 občanského zákoníku. Vzhledem k tomu, že tuto námitku vznesli žalobci i v odvolání, vypořádal se s ní i žalovaný, přičemž soud neshledává nic nezákonného na tomto stěžejním závěru žalovaného v uvedené námitce:

„Odvolací orgán k námitce, že stavební úřad se nezabýval posouzením s ohledem na občanský zákoník, musí sdělit, že na stranách 4 až 5 napadeného rozhodnutí se stavební úřad vypořádává s námitkami odvolatelů, kde zejména uplatňuje argumenty vycházející ze stavebního zákona a jeho vyhlášek, přičemž přihlíží k českým technickým normám a snaží se správně zodpovědět na námitky odvolatelů tak, aby byly správně pochopeny, přičemž na straně 5 v prvním odstavci se zabývá i mírou přiměřenou poměrů, o které hovoří, že ji posoudil a neshledal námitku odvolatelů v této věci (zastíněním) důvodnou tj., že není nad míru přiměřenou poměrům zasahováno do jejich práv. Navrženou stěnou z betonových tvárnic bylo zabráněno i přesahu PNP, tedy další námitce o zásahu do práv odvolatelů bylo vyhověno a jiné opodstatněné námitky o zásadu do jejich práv, jako zastíněním a přesahem PNP, vzneseny nebyly. Odvolací orgán tuto záležitost ještě doplňuje o fakt, že více než argumenty podpořili odvolatelé své námitky pouze domněnkami, svými pocity a předjímáním, ke kterým nemohou správní orgány přihlídnout. Stavební úřad zná dobře poměry v místě hustě osídlené rodinné zástavby s menšími pozemky, kde se již vyskytla nutnost dalších doplňkových staveb třeba z důvodu např. podnikání apod., a je těžké rozhodovat, komu na hranici stavbu povolit a komu ne, a v případě, že se zde na hranicích stavby nacházejí, musí rozhodovat v rámci dobré správy v obdobných případech obdobně. Je pouze na stavebním úřadě, jak stavbu posoudí a on se rozhodl ji dodatečně povolit, neboť neshledal takové poškození právních předpisů, jak uvedl, aby stavbu nechal odstranit. Z hlediska pohledové percepce se předmětná stavba může jevit jako nevhodný architektonický prvek, obzvláště pro osoby se silnějším estetickým vnímáním, proto by měl stavební úřad spíše apelovat na obě strany a vést je k dohodě o zachování zbytku architektonické hodnoty území a k např. obě strany a vést je k dohodě o zachování zbytku architektonické hodnoty území a k např. alespoň ke zkrácení stěny, tj. k zamezení umístění dalšího nevhodného prvku do zástavby, apod. Předmětná stavba byla posouzena architektkou města ing. arch. Z. Vydrovou a nebyly z její strany ke stavbě vzneseny žádné námitky. Ani k této námitce odvolatelů o nedostatečném odůvodnění dle občanského zákoníku nemohl odvolací orgán přihlídnout.“

Na výše uvedených závěrech neshledal soud nic nezákonného, když tento závěr soudu nemohly změnit ani obsah příloh žaloby č. 1 a č. 2, či podání žalobců doručené soudu dne 13.6.2014 (to obdržel navíc soud až po lhůtě pro rozšíření žalobních bodů, takže k němu nemohl přihlížet, viz ust. § 71 odst. 2 s.r.s.), když se jedná zčásti o opakování námitek žalobců a dále v převážné míře se jedná o pocity a „*předjímání*“ budoucího stavu užívání povolované stavby, přičemž se s touto otázkou vypořádal i žalovaný a soud se s jeho závěry ztotožňuje. Ke shrnutí těchto námitek žalobců obsaženého v části označené jako „*příloha č. 2 – rekapitulace*“, soud uvádí následující závěry:

Předmětem soudního přezkumu nejsou rozhodnutí vydaná stavebním úřadem v jiných řízeních, v dané věci bylo možné se „*spolehlivě orientovat*“ v tom, co bylo předmětem řízení, ve kterém bylo žalované rozhodnutí vydáno. Není pravdou, že stavební úřad nenařídil ústní jednání, v dané věci nebyl předmětem soudního přezkumu „*územní souhlas*“, ale jednalo se o rozhodnutí o dodatečném povolení stavby, přičemž při ústním jednání dne 16.9.2012 žalobci uplatnili své námitky a měli možnost tedy hájit svá práva. Samozřejmě se rozhodovalo v tomto řízení o již „*prokazatelně postavené*“ stavbě, když právě to je předmětem výše zmíněné právní úpravy (argumentace soudu viz výše). V tomto řízení žalobci doložili projektovou dokumentaci, stavba musí být provedena v souladu s touto projektovou dokumentací. Otázka jednání stavebníků jako správního deliktu nebyla předmětem tohoto řízení, přičemž stavební úřad není povinen „*nechat stavbu odstranit*“. V případě problematiky požárně nebezpečného prostoru tuto řešilo v dostatečné míře rozhodnutí stavebního úřadu (argumentace soudu viz výše). Námitka žalobců o nekompetentnosti architektky je bezpředmětná, žalobci nejsou oprávněni k odbornému hodnocení úrovně jejího vyjádření k problematice narušení urbanistického uspořádání celé zástavby. Podezření z podjatosti žalobci nijak neupřesnili, ani nedoložili žádnou konkrétní námitku podjatosti, přičemž tuto mohli v průběhu řízení vznést, což však neučinili. To stejné se týká i případného žalobci uváděného „*korupčního jednání*“. Stavební úřad není povinen a ani oprávněn „*hledat*“ ve stávajícím navrhovaném a povoleném řešení využití stavby jiné využití v budoucnu, to se jedná pouze o spekulaci žalobců, přičemž pokud dojde k rozporu s účelem užívání podle dodatečného stavebního povolení, tak samozřejmě to je možné řešit jinými zákonnými prostředky, tomu nemůže sloužit daný typ rozhodnutí, když by jen z tohoto důvodu, z důvodu spekulativní námitky žalobců, stavební úřad stavbu dodatečně nepovolil. Pokud tomu tak bylo, tak by ad absurdum v případě jakékoliv takové námitky vlastníků nemovitostí sousedících se stavbou nebylo možné stavbu vůbec povolit z důvodu „*obavy*“ těchto vlastníků z budoucího jiného využití povolované stavby. Platná právní úprava nikde nestanoví, že by daný typ stavby bylo možné postavit pouze na pozemcích přiléhajících k zadní straně domu, když o „*architektonické čistotě*“ je oprávněn vyjadřovat se pouze architekt, přičemž v dané věci byla stavba umístěna do funkční plochy v souladu s územně plánovací dokumentací a pro danou věc plně postačovalo posouzení architektky města ing. arch. Vydrové ze dne 27.3.2013, které je založeno ve správním spisu, kde uvedla, že „*k umístění přístřešku a jeho řešení včetně úpravy velikosti denního otvoru nemám námitky*“. Za tuto odbornou oblast, tj. hodnocení architektonické hodnoty území, odpovídá architekt města, proto soud nevidí nic nezákonného na zmíněném způsobu posouzení této otázky stavebním úřadem.

První žalobce při jednání soudu dne 18.6.2014 namítl, že žalobci si „*před dvěma týdny*“ vyžádali posouzení dodatečně povolované stavby statikem, podle kterého je stavba v rozporu s projektovou dokumentací, když ohrožuje vlastníky sousedních staveb, rovněž je nedostatečné požárně technické řešení stavby. Uvedené posouzení stavby statikem si vyžádali žalobci až na základě fotokopie projektové dokumentace, kterou si pořídili při nahlížení do soudního spisu, když stavební úřad jim pořízení této kopie neumožnil. K tomu soud uvádí, že žalobci měli a mohli uplatnit námitku, že jim nebylo umožněno pořídit si kopii projektové dokumentace, již v průběhu správního řízení (zejména v odvolání), což neučinili, přičemž ji uplatnili až při jednání soudu, po uplynutí lhůty pro rozšíření žalobních bodů, když tímto postupem nerespektovali koncentrační zásadu stanovenou v případě soudního přezkumu rozhodnutí správních orgánů (§ 71 odst. 2 s.ř.s.), což se týká i námitky týkající se údajných nedostatků projektové dokumentace zjištěné statikem. Proto k těmto námitkám soud nemohl

přihlédnout. Pokud žalobci budou mít dostatečně průkazný podklad o uvedených nedostatcích projektové dokumentace (např. posudek statika), mají k dispozici jiné právní prostředky k ochraně svých práv (např. návrh na obnovu řízení, podnět k neodkladnému odstranění stavby pro ohrožení životů osob - § 135 stavebního zákona). U jednání tento podklad nepředložili a k samotným námitkám nemohl soud přihlédnout, neboť by byla porušena uvedená koncentrační zásada.

Krajský soud dospěl k závěru, že žaloba nebyla důvodná a musel ji proto zamítnout (§ 78 odst. 7 s.ř.s.)

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., když neúspěšní žalobci neměli právo na náhradu nákladů řízení a úspěšnému žalovanému toto právo soud nepřiznal, když mu žádné náklady podle obsahu spisu nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Pardubicích dne 18. června 2014

JUDr. Jan Dvořák v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Vladimíra Píchová